

திருமங்கை நாயகி

தாயும் பெண்ணும் உள்ளேயே யிருந்தார்கள். வேட்டை யாடிக்களைத்து வந்த அத்தலைவன் அந்த வீட்டிற்கு வந்தான். நெடுந்தூரம் ஓடியலைந்த களைப்பால் அவனுக்குப் பெருந்தாகம் ஏற்பட்டது. வாசலிலே நின்று உள்ளேயிருந்தவர்களைக் கூவி அழைத்தான். தண்ணீர்—தண்ணீர் என்று கேட்டான். வீட்டு வேலையில் மூழ்கியிருந்த அத்தாய், மகளைக் கூப்பிட்டு வந்து நிற்கும் வழிப்போக்கனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்து வா என்றாள். அப் பெண்ணும் தன் ஆடையைச் சரி செய்து கொண்டு பொற் குவளையில் தண்ணீர் எடுத்துச் சென்றாள். அப்பெண்ணை அருகே வா என்று அழைத்த அவன், சிறிது

பேராசிரியர். K. A. மணவாளன் M.A.B.O.L.

தண்ணீர் குடிப்பால் போலே குடித்துவிட்டுத் திடீரென்று அவளுடைய வளையல்களணிந்த கையினைப் பற்றிக் கொண்டான். மெதுவாக அவள் கையை விடுவித்துக் கொண்டே அம்மா என்று உரக்கக் கூவி விட்டான். அம்மாவும் பெண்ணின் பெருங்குரல்கேட்டு என்ன நடந்தது என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்தாள்.

அப்பொழுது அக்கன்வன் அவளை வஞ்சகமாகப் பார்த்தான். அவள் உள்ளம் ஏனோ தடுமாற்றம் கொண்டது. உடனே அவள் தாயிடம் கூறினாள். அம்மா “இவர் தண்ணீர் குடிக்கும் போது விக்கல் ஏற்பட்டு வருந்தினார்; அதனால் யான் அஞ்சி உன்னை அழைத்தேன்” என்று ஒரு பொய்யைச் சொன்னாள். தாயும் தன் செல்வ மகளை அணைத்து அஞ்சேல் என்று ஆறுதல் கூறினாள். ஆனால் அக்கன்வனோ அப்பெண்ணைக் கடைக்கண்ணால் வஞ்சகமாகப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றான்.

கீதாசாயன்

சென்ற பின்பும் அக்காட்சி அவள் நெஞ்சை விட்டகலவில்லை. அவளை அடைய வேண்டும்—சினைய வேண்டும் என்ற எண்ணம் அத்தலைவிக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. இப்படியொரு காட்சி கலித்தொகை என்ற பழந்தமிழிலக்கியத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளது. தமிழ் நன்னூல் துறைகள் ஐந்துக்கும் இலக்கியமான பரகாலன் பைந்தமிழிலும் இது போன்ற பல காட்சிகளை நாம் காணலாம்.

தெண்ணீர் வயல் தொண்டை நாட்டில் பல நகரங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் மிகச் சிறந்தது காஞ்சி-மாநகரம். அங்கேதான் அத்தலைவன் வசித்து வந்தான். அவன் வீரர் அருக்கெல்லாம் வீரன் அவனுடைய மிடுக்கும் செருக்கும் அப்பப்ப! சொல்லி முடியாது. நற்றமிழைப் பாடும் நாவீறு படைத்தவர்களைல்லாம் வந்து வணங்கும் ஏற்றம் பெற்றவன். அவன் வரலாறு படைத்தவன். பலவாய ஆயுதங்களைக் கைகளிலே ஏந்தியவன் வில்லும் அம்பும் அவன் கைகளில் துலங்கும். சங்கு சக்கரங்கள் பிரகாசிக்கும். பெரிய கதையும் சிறிய உடைவாளும் உண்டு. தற்காப்புக்குக் கேடயமும் வைத்திருந்தான்.

ஆணழகான அவன் நிறமே தனியழகு. நீண்ட கரிய மேகத்தின் நிறம் போன்றவன் மேலும் அவன் கல்லாத களைகளை இல்லை. பல களைகளையும் பயின்றவன். வேதங்களை நன்கு ஓதியவன். நீதி நூல்களை நன்கு அறிந்தவன். இவ்வளவையும் படித்ததோடு நிலாமல் தேவர்களுக்கும் மற்ற மனிசர்க்கும் தன் நீர்மைக் குணத்தால் அருளியவன். அவனுடைய மனை போன்ற தோள்களும் மார்பில் விளங்கும் மங்கையும், மாமணியும் எல்லோரையும் வசிகரிக்கும் கடலைப்போன்ற கம்பீரமான அவனைக் காணாத கண்கள் கண்களேயல்ல.

அப்படிப்பட்டவன் அன்றொரு நாள் அவனைக் கண்டான். அவனுடைய வேல் போன்ற கண்களும் வளைந்த இடுப்பும் அவனுக்கு வேதனையை விளைவித்தன. அப்பொழுதே அவனைத்

தன் மளர்சிறையில் வைத்து விட்டான். அவள் மெலியுமாறு அவளுடைய கணையல்களையும் பெண்மையையும் கவர்ந்து சென்று விட்டான் அவளும் அவனைக் கண்டாள். அவன் கண்ணொளியிலே - திருமேனி நிறத்திலே தன்னை இழந்திருந்தாள். திருத்தாழாய் அணிந்த மார்பையும் சந்தனம் பூசிய மேனியையும், தாமரை மலர் போன்ற கண்களையும் அழகான அகன்ற மார்பையும் நீண்ட பெரிய தோள்களையும் கொவ்வைக் கனி போன்ற அவன் வாயையும் நினைந்து நினைந்து ஏங்கியிருந்தாள். கரு நெய்தல் பூவைப் போன்றும் கடலைப் போன்றும் காட்சியளிக்கும் அத்தலைவனை அவள் எவ்வாறு மறப்பாள்.

அப்படி அவனையே நினைந்து நைந்திருக்கும் அத்தலைவி ஒருநாள் தனியாகத் தன் வீட்டிலேயிருந்தான். அப்பொழுது அத்தலைவன் அவளுக்குத் தெரியாமல் அங்கு வந்தான். வாசலிலே நின்று சுற்று முற்றும் பார்த்தான். வீட்டில் யாரும் இல்லை. தனியாக அழகே வடிவாக அங்கு நிற்கும் தன் உண்மை கவர் காதலியைக் கண்டான்.

சுவியிலும் வீரத்திலும் சிறந்த ஆணழகனான அத்தலைவனை அப்பொழுதும் நினைத்துக் கண்ணை மூடிக் கொண்டிருந்த தால் அவள் அவன் எதிரே வந்து நிற்பதையும் உணரவில்லை. அவனை நினைந்து கண்ணீர் மல்க, கைவளையல்கள் கழல நிற்கும் அப்பெண் சிறிது கண்ணைத் திறந்தாள். ஆம்! அந்த அழகே வடிவான திருவுருவம்; அதே கண்கள்; அதே பார்வை; எல்லாவற்றையும் கண்டு விட்டாள் உடலெல்லாம் வியர்வை துளிகள் துளிக்க உஷணத்தால் பெருமூச்சு விட்டாள். வீட்டில் அன்னையும் இல்லையே என்ற பெருங்கவலை. அவளோ மேலும் நெருங்கி வருகிறாள். ஐயோ! எனக்குப் பயமாக இருக்கிறதே! இவரீ யாரோ தெரியவில்லையே! இவரீ பாக்கிற பார்வை என்னை என்னவெல்லாமோ செய்கிறதே! என்று வாய்விட்டு அரற்றி விட்டாள். அப்போது அத்தலைவன்,

கீதாசார்யன்

பெண்ணே அஞ்சாதே உன்னை நான் அப்படி உற்றுப் பார்ப்பதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. உன்னை ஒரு மிகவும் நெருங்கி நின்று பார்ப்பதற்கும் காரணம் உண்டு என்றான். என்ன காரணம் என்று கேட்பது போல் அவள் விழித்தாள். அப்போது அத்தலைவன் சொன்னான்.

நான் மேலும் கீழுமாகப் பலமுறை பார்க்கிறேன். மேலே உன்னுடைய உருவம் முழுவதும் எனக்குத் தெரிகிறது உன்னுடைய தாமரை போன்ற முகத்தையும், மான் விழியையும் கொடி மூக்கையும், கொல்லைச் செவ்வாயையும் மட்டும் யான் காணவில்லை விம்மிப் புடைத்தெழுந்த மார்பகங்களையும் தோள்களையும் காண்கிறேன். அதுபோலவே உன்னுடைய பஞ்சு போன்ற மென்மையான பாதகமலங்களையும், முழந்தாள்களையும், தொடைகளையும் காண்கிறேன். ஆனால் உன்னுடைய ஒரே அவயத்தை மட்டும் என்றால் காண முடியவில்லை. ஆம்! அந்த இடை எங்கே இருக்கிறது? மேலும் கீழும் அவயவங்களிருப்பதால் அந்த இடையும், இடையே இருந்ததானே யாக வேண்டும் என்று அதை என் கண்கள் தேடுகின்றன. ஆதலினால்தான் அருகே நெருங்க நின்று அதைக் காண்கிறேன். என்னை நீ யாரென்று கேட்கிறாய். உன்மையாகவே கேட்கிறாயா? நான் யாரென்று வாய் திறந்து சொல்ல வேண்டுமா? நீ கேட்பதால் சொல்கிறேன். அஞ்சாதே! அருகில் வா, நான் தான் அட்டபுயகரத்தான். எட்டுகைகளைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். ஏன் தெரியுமா? மேல் பாரம் தாங்காமல் உன் சிற்றிடை எந்தப் பக்கமாவது ஓசிந்து—தளர்ந்து விழ்ந்தால் அந்தப் பக்கத்திலுள்ள கைகளால் அப்படியே உன்னை அள்ளி அணைக்கவே இத்தனைக் கைகளோடு வந்திருக்கிறேன் என்றான். இப்படி அத்தலைவனைக் காண்பது அஞ்சித் தனியே விட்டிலிருந்த பெண் வேறு யாரும்ல்ல திருமங்கை நாயகிதான். அவளை அள்ளி அணைக்க வந்த தலைவனும் வேறு யாரும்ல்ல காஞ்சிபுரத்தில் கோயில் கொண்டிருக்க

திருமங்கை நாயகி

சும் சூர்ச்சாவதார எம்பெருமான் அட்டபுயகரத்தான் தான்..
இடிகருத்தினைக் காட்டும் திருமங்கையாழ்வார் பாடலில்
சான்றாக ஒன்றே ஒன்று.

தஞ்சமிவர்க்கென் வளையும் நில்லா
நெஞ்சமும் தம்மதே சிந்தித் தேற்கு
வஞ்சி மருங்குல் நெருங்க நோக்கி
வாய்திறந்தொன்று பணித்ததுண்டு
நஞ்சமுடைத்திவர் நோக்கும் நோக்கம்
நானிவர்தம்மை யறிய மாட்டேன்
அஞ்சுவன் மற்றிவரார் கொலென்ன
அட்டபுயகரத் தேனென்றாரே !